

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Decano, Et Magistri Henrico Canonico Trecensibus, & Thesaurario Villæ
Mauri Trecensis diocesis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

licet Theobaldus, nunquam fuisset appellationem interpositam profecutus. Intellectis igitur his & aliis Capellanus præmissus quæ à partibus proposita fuerant coram eo, & nobis fideliter recitatis, de mandato nostro sæpèfati Episcopi Anconitani sententiam confirmavit, decernens omnes illos auctoritate apostolica compescendos qui hujusmodi sententiæ contradictores inventi fuerint vel rebelles, Theobaldo præfato profus amoto à monasterio memorato. Volentes igitur quod per Capellanum prædictum auctoritate nostra diffinitum est in hac parte robor obtinere debitæ firmitatis, sententiam ipsam auctoritate apostolica confirmamus & præsentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo &c. confirmationis &c. usque incursum. Datum Laterani v. Idus Iunij, pontificatus nostri anno quintodecimo.

In eandem ferè modum scriptum est super hoc Abbati Farsensi usque robor obtinere debitæ firmitatis, sententiam ipsam auctoritate duxerimus apostolica confirmandam, discretioni tuæ per apostolica scripta mandamus quatinus eandem facias per censuram ecclesiasticam appellatione postposita firmiter observari; contradictores, si qui fuerint, vel rebelles censura simili sublato appellationis obstaculo compescendo.

LINGONENSI EPISCOPO.

Postulasti per sedem apostolicam edoceri qualiter contra Iudæum procedere debeas qui manus iniecit in quendam Presbyterum violentas. Ad quod fraternitati tuæ breviter respondemus quod si dictus Iudæus tuæ jurisdictionis existit, ipsum pœna pecuniaria punias vel alia, secundum quod convenit, temporali, faciens percussio satisfactionem congruam exhiberi. Alioquin dominum ejus moneas & inducas ut passo injuriam & Ecclesiæ ab eo satisfieri faciat competenter. Quod si dominus ejus id neglexerit adimplere, tu Christianis per censuram ecclesiasticam interdicas ne cum ipso Iudæo, antequam satisfaciatur, præsumant commercia exercere. Consequenter quæstisti quid [facere] debeas de quodam captivo, qui se falsò Episcopum asserens, altaria consecravit, & alia plura exercuit quæ ad officium pertinent præsulatus. Ad quod tibi taliter respondemus, ut illa quæ taliter egit irrita nunties, & ipsum perpetuo carceri facias sustentandum. Tertiò quæstivisti utrum illi qui in annis minoribus constituti novitio-

rum habitum susceperunt, & infra annum postmodum facta professione ad seculum sunt reversi, & ab Episcopis suis hoc scientibus ad sacros ordines sunt promoti, sustineri debeant in illis Ecclesiis ministrare in quibus fuerint ab eisdem Episcopis instituti. Nos ergo fraternitati tuæ breviter respondemus quod propter hoc non sunt ab ipsis Ecclesiis amovendi, sed in eis possunt liberè ministrare; nisi fortè prudentia superaverit in illis ætatem, ut saltem transire debeant ad regulam laxiorem, cum ipsi absque protestatione religionis habitum assumendo vitam præsumantur proposuisse mutare. Datum Laterani v. 11. Idus Iunij, pontificatus nostri anno quintodecimo.

DECANO, ET MAGISTRO
Henrico Canonico Trecentibus, & The-
saurario Ville Mauri Trecentis diocesis.

Constitutus in præsentia nostra dilectus filius I. Presbyter Ecclesiæ sancti Christophori de Sessiacio lachrymabiliter nobis conquestione monstravit quod quia contra Priorem ejusdem loci Antihodorensis diocesis, qui tantum percipiebat de proventibus Ecclesiæ memoratæ quod de residuo nullatenus poterat sustentari, nostras ad venerabilem fratrem nostrum Aurelianensem Episcopum & conjudices suos litteras impetravit, idem Prior sic ei fecit in ipsa villa commercia denegari ut à domo quam conduxerat, cum propriam non haberet, fuerit exire compulsus ac in ipsa Ecclesia diutius habitare, cunctis ei humanitatis officia ob metum Prioris & monachorum timentibus exhibere. Denique cum in solemnitate omnium sanctorum pro necessitatibus suis à præfata Ecclesia paululum discessisset, à D. & aliis familiaribus memorati Prioris ita fuit lapidibus impetitus quod mortis, ut credit, non evasisset periculum nisi in eandem Ecclesiam se subito recepisset. Porrò cum præfati Episcopus & conjudices sui mandatum nostrum volentes exequi statuisset ut de proventibus ipsius Ecclesiæ æstimationem decem librarum Parisiensis monete omnibus computatis perciperet annuatim, & in terram Prioris ac homines, quia factò se opponebant ipsorum, promulgassent sententiam interdicti, I. monachus, S. Cellerarius, Cle. & quidam alij servientes Prioris, cum in ipso dominicæ nativitatis die durissimè verberatum, demum adeo graviter in capite vulnerarunt ut præter dolores alios & læsuras, irremediabilem auditus incurrent læsionem: qui ad eundem Priorem senten-

Epist. 118.
Respondetur
ad ejus con-
sulta.
Cap. Postulasti.
De Iudæis.

Vide lib. 16.
epist. 10.
Cap. Postulasti.
De regulari.

vivus adductus, ut vel sic posset evadere, juramento firmavit quod sibi vel suis præterquam I. monacho & Constant. quæstionem super iis de cetero non moveret. Propter cuius enormitatem excessus venerabilis frater noster Antisiodorensis Episcopus, qui loci diocesanus existit, Ecclesiam & villam Sessiacensem supposuit interdicto. Postmodum verò eum idem Presbyter jam convaluisset utcuque, Abbas sancti Germani, ad quem Sessiacensis pertinet prioratus, auctoritate quarundam generalium litterarum obtentorum antequam dictus Presbyter præfatam Ecclesiam habuisset, coram iudicibus Aurelianensibus eundem traxit in causam; sæpe dicto Priore occasione aliarum litterarum similiter generalium ipsum nihilominus citari Bituricas faciente, ut sic jugibus deficeret laboribus & expensis. Vnde consumpto modico patrimonio quod habebat, necessaria tandem coactus est mendicare. Et licet constaret eum malitiosè vexatum, iudices tamen ei cum instantia postulanti expensas restitui non fecerunt. Ceterum Prior à jamdicto Aurelianensi Episcopo & conjudicibus suis auctoritate nostra excommunicationis sententia innodatus pro eo quod pertinaciter veniebat contra ordinationem eorum factam super provisione Presbyteri memorati, per nuntium suum nobis suggerere procuravit quod idem iudices post appellationem ad nos legitime interpositam supposuerant terram suam & homines interdicto; & sic de lata in eum excommunicationis sententia, diocesanus etiam interdicto, ac ordinatione provisionis, dicti Presbyteri non habita mentione, nostras ad Abbatem sancti Benigni Divionensis & conjudices suos litteras impetravit. Qui eidem Presbytero personaliter coram eis præfixo sibi termino comparenti petitas deliberandi inducias denegarunt & legitimas exceptiones ipsius, quas tam super excommunicatione Prioris quam suspicione litterarum, quarum filium ruptum certius videbatur, ac etiam interdicto diocesanus Episcopi opponebat, admittere recusantes, post appellationem ad nos his & aliis causis à prædicto Presbytero interpositam, sententiam interdicti, quam Aurelianensis Episcopus & conjudices ejus interram Prioris protulerant, in ejus præjudicium revocarunt. Quo prætextu jamdictus Prior, licet excommunicationis sententia, quam idem Aurelianensis Episcopus & conjudices sui protulerant in eundem, remanserit innodatus, & in-

terdictum in Ecclesiam & villam de Sessiacò à diocesanò Episcopo pro verberatione dicti Presbyteri promulgatum relaxatum non fuerit, divina tamen celebrare præsumit, & per se ac monachos suos parrochianis sæpètati Presbyteri ecclesiastica sacramenta ministrans, oblationes pertinentes ad ipsum in proprios usus convertere non veretur. Quia igitur hæc, si vera sunt, sub dissimulatione transire nec volumus nec debemus, discretioni vestræ per apostolica scripta mandamus quatinus si vobis constiterit de præmissis, revocato in statutum debitum quicquid per dictos Abbatem sancti Benigni & conjudices ejus post appellationem ad nos legitime interpositam in præjudicium præfati Presbyteri extitit attentatum, interdicti & excommunicationis sententias tam à sæpètato Episcopo Aurelianensi & conjudicibus suis quam à loci diocesanò in villam & homines de Sessiacò promulgatas faciatis usque ad satisfactionem condignam firmiter observari. Illos verò quos in sæpètatum Presbyterum constiterit manus temerarias injecisse tamdiu excommunicatos publicè nuntiatis & faciatis ab omnibus arctius evitari donec passo injuriam satisfecerint competenter, & cum vestrarum testimonio litterarum ad sedem venerint apostolicam absolventi, non obstantibus litteris quas à venerabili fratre nostro Episcopo Tusculano super absolutione sua obtinuisse dicuntur tacita veritate. Priorem verò, si eum in hoc constiterit fuisse culpabilem vel excommunicatum celebrasse divina, ab officio beneficioque suspensum ad nostram præsentiam cum vestræ litteris veritatem plenius continentibus transmittatis. Expensas autem quas eundem Presbyterum fecisse constiterit per malitiosam vexationem Abbatis sancti Germani & antedicti Prioris, sicut justum fuerit, restitui faciatis eidem; in præmissis omnibus sublato appellationis obstaculo processuri. Testes autem, &c. usque subtraxerint, per censuram ecclesiasticam appellatione cessante cogatis veritati testimonium perhibere. Quod si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum Laterani 1v. Idus Junij, pontificatus nostri anno decimo quinto.

*ABBATI SANCTI COSMÆ
de Vicovario, ejusque fratribus tam presentibus quam futuris regularem vitam professis in perpetuum.*

Quotiens postulatur à nobis quod religioni & honestati convenire dinosc-

*Epist. 110.
Recipiuntur*